

Paraules d'agraïment de Francesc Artigau i Seguí

18 de setembre de 2024

Francesc Artigau i Seguí

Acadèmic d'honor. pintartigau@gmail.com

Diuen que les pedres parlen. Però, perquè aquesta veu es materialitzi, algú ha de fer el discurs i algú l'ha d'escoltar.

Avui tinc l'honor de ser aquí per esdevenir membre de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi gràcies a la presentació de l'artista gravadora Rosa Vives i a la confiança dipositada en mi pels membres acadèmics. Ara bé, el primer cop que vaig posar els peus en aquest lloc va ser l'any 1954.

Acabat el certificat d'*études primaires* a les Escoles Françaises de Barcelona, em vaig incorporar al negoci familiar d'attrezzo teatral. Amb la intuïció que la meva futura dedicació estaria vinculada a una professió plàstica i artística, el meu pare i jo vam decidir que ingressés a les classes nocturnes de la prestigiosa escola de la Llotja. Vaig venir aquí; però, per qüestions d'edat o de veïnatge, em van destinar a la quarta secció, al carrer del Consell de Cent, on, per sort, vaig trobar amics del barri que m'han acompanyat tota la vida i professors que, en veure les meves aptituds, em van animar a fer camí en el món de les belles arts.

Vull expressar el meu agraïment i record als mestres d'aquella època, especialment als professors d'arts i oficis Hostrafrachs i Frederic-Pau Verrié —historiador d'art i membre d'aquesta acadèmia amb qui mai no vaig perdre el contacte—, així com als mestres de dibuix Barbeta i Madirolas, i de modelatge, Rosa Martínez.

Als anys seixanta, visitava sovint amigues i amics que estudiaven dibuix a les aules de l'escola de la Llotja situades just aquí, en aquest mateix espai. Amb els anys, les diverses visites a aquesta institució m'han anat forjant la consciència de la seva importància patrimonial dins la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi. Potser perquè avui plou (i, per sort, aigua!), se'm permetrà la metàfora: l'Acadèmia és com un paraigua.

La seva història i els seus continguts artístics —sigui en pintura, escultura, poesia, música o recerca— serien el pal que la sosté. Els actuals membres i el personal administratiu, que duen a terme la tasca del dia a dia, serien les barnilles mòbils, que s'obren i es tanquen amb flexibilitat. I, finalment, la tela, que sempre variarà amb el pas dels anys, és la que ens ha de protegir de la intempèrie dels nous temps i desafiaments.

Si, com diuen, les pedres tenen veu, aquesta Acadèmia ha estat, és i continuarà sent una gran portaveu de la tradició artística del país.

Gràcies a tots, companys acadèmics i assistents.

